

Vec C-199/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

27. február 2019

Vnútroštátny súd:

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

24. január 2019

Žalobkyňa a žalovaná v konaní o vzájomnej žalobe:

RL sp. z o.o.

Žalovaný a žalobca v konaní o vzájomnej žalobe:

J.M.

Predmet konania vo veci samej

Účastníci konania sa v zásade nezhodujú v otázke, či sa má zmluva o nájme, ktorú spolu uzatvorili, považovať za obchodnú transakciu v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách a v zmysle ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o dobách splatnosti v obchodných transakciách z 8. marca 2013, ďalej len „zákon o oneskorených platbách“). Ustanovenia vyššie uvedeného zákona možno na zmluvu o nájme uplatniť len vtedy, ak sa považuje za obchodnú transakciu vo vyššie uvedenom zmysle a v takomto prípade má veriteľka, v súlade s návrhom žalobkyne, právo požadovať úroky a náhradu nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške a podľa zásad vyplývajúcich z vyššie uvedenej smernice a ustanovení vyššie uvedeného zákona, ktorým bola táto smernica prebratá do poľského práva. V opačnom prípade sa nárok na predmetné úroky a na zaplatenie náhrady, ktorý si veriteľka uplatňuje, musí považovať v súlade s tvrdením žalovaného za zneužitie práva v zmysle článku 5 Kodeksu cywilnego (Občiansky zákonník).

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Vnútroštátny súd sa s cieľom zabezpečiť výklad vnútroštátnych ustanovení zákona o oneskorených platbách v súlade so smernicou 2011/7 v zásade pýta, ako sa majú chápať pojmy „obchodné transakcie“ a „rozvrhy platieb“ upravené v smernici 2011/7. V súvislosti s prvým pojmom treba zistiť, či do pôsobnosti tejto smernice a poľského zákona o oneskorených platbách patria zmluvy, ktorých charakteristické plnenie spočíva v odplatnom prenechaní veci do dočasného užívania (napr. zmluvy o nájme, zmluvy o prenechaní do užívania), t. j. či sa majú takéto zmluvy považovať za obchodné transakcie v zmysle článku 2 bodu 1 smernice 2011/7 a článku 4 ods. 1 zákona o oneskorených platbách. V súvislosti s druhým pojmom a len v prípade kladnej odpovede na prvú otázku treba posúdiť, či dohoda o plnení dlžníka formou opakujúcich sa peňažných platieb, a to aj v tom prípade, ak bola zmluva uzatvorená na neurčitú dobu, predstavuje dohodu účastníkov obchodnej transakcie o rozvrhu platieb podľa článku 5 smernice a článku 11 ods. 1 zákona o oneskorených platbách.

Prejudiciálne otázky

1. Má sa článok 2 bod 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. EÚ L 48, 2011, s. 1), ktorý bol do poľského práva prebratý článkom 4 bodom 1 zákona o dobách splatnosti v obchodných transakciách z 8. marca 2013 (Dz. U. 2019, položka 118, konsolidované znenie) vykladať v tom zmysle, že za

transakcie, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytovaní služieb za odplatu (obchodné transakcie), sa majú považovať aj zmluvy, ktorých charakteristické plnenie spočíva v odplatnom prenechaní veci do dočasného užívania (napr. zmluvy o nájme a zmluvy o prenechaní do užívania)?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku: Má sa článok 5 tejto smernice, ktorý bol do poľského práva prebratý článkom 11 ods. 1 zákona o dobách splatnosti v obchodných transakciách, vykladať v tom zmysle, že za dohodu účastníkov obchodnej transakcie o rozvrhu platieb sa má považovať tiež dohoda o plnení dlžníka formou opakujúcich sa peňažných platieb, a to aj vtedy, ak bola zmluva uzatvorená na dobu neurčitú?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách (Ú. v. EÚ L 48, 2011, s. 1), odôvodnenia 2, 3, 11 a 22, článok 2 bod 1, článok 5 (ďalej len „smernica 2011/7“ alebo „smernica“)

Uvedené ustanovenia vnútroštátneho práva

Ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o dobách splatnosti v obchodných transakciách, Dz. U. 2019, položka 118, konsolidované znenie) z 8. marca 2013 – článok 4 bod 1 [ktorým bol prebratý článok 2 bod 1 smernice], článok 7 ods. 1 body 1 a 2, článok 10 ods. 1 a 3, článok 11 ods. 1 [ktorým bol prebratý článok 5 prvá veta smernice] a 2 body 1 a 2 (ďalej len „zákon o oneskorených platbách“).

Zákon z 23. apríla 1964 – Kodeks cywilny (Občiansky zákonník, Dz. U. 2018, položka 1025) – článok 5

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Žalobkyňa, RL spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (spoločnosť s ručením obmedzeným založená podľa poľského práva) so sídlom v Ł., podala 10. apríla 2018 na Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Okresný súd Lodž-centrum v Lodži, Poľsko) (hlavnú) žalobu proti žalovanému J.M s bydliskom v Poľsku o zaplatenie 1 767,30 PLN so zákonnými úrokmi z omeškania v obchodnom styku od dňa podania žaloby do zaplatenia.
- 2 Podľa tvrdení žalobkyne existovala medzi účastníkmi konania nájomná zmluva, na základe ktorej žalobkyňa ako prenajímateľka prenechala žalovanému ako nájomcovi do užívania obchodné priestory v Lodži a žalovaný sa zaviazal zaplatiť

nájomné a prevádzkové náklady, ktoré zodpovedali nákladom žalobkyne na údržbu budovy.

- 3 Zmluva bola uzatvorená 15. januára 2015 na dobu neurčitú. Žalovaný bol povinný platiť mesačné nájomné v stanovenej výške vždy vopred do desiateho dňa príslušného kalendárneho mesiaca. Faktúra nájomného musela obsahovať aj údaj o paušálne určených prevádzkových nákladoch podľa nájomnej zmluvy. Žalovaný na účely zabezpečenia svojich povinností vyplývajúcich z nájomnej zmluvy zložil zábezpeku vo výške 984 PLN.
- 4 Žalobkyňa uviedla, že žalovaný v období od septembra 2015 do decembra 2017 oneskorene uspokojil pohľadávky vyplývajúce zo šiestnástich faktúr vystavených žalobkyňou za nájom a prevádzkové náklady za zúčtovacie obdobia. Žalobkyňa preto žalovanému vystavila účet na náhradu nákladov na vymáhanie podľa článku 10 zákona o oneskorených platbách v celkovej výške 2 751,20 PLN, t. j. v prepočte šestnásťnásobok sumy 40 eur v PLN. Žalobkyňa si zároveň započítala svoju pohľadávku vo výške 2 751,20 PLN s pohľadávkou žalovaného na vrátenie zábezpeky vo výške 984 PLN. Započítaním zanikli vyššie uvedené vzájomné pohľadávky vo výške 984 PLN, v dôsledku čoho, ak je toto započítanie oprávnené, zanikol nárok žalovaného na vrátenie zábezpeky. Žalobkyňa sa na základe tohto predpokladu domáha zaplata sumy 1 767,30 PLN, t. j. zostatku jej pôvodnej pohľadávky po započítaní so zábezpekou.
- 5 Platobným rozkazom vydaným v upomínacom konaní bolo v celom rozsahu vyhovené nároku uplatňovanému hlavnou žalobou.
- 6 Žalovaný podal proti vyššie uvedenému platobnému rozkazu ako celku odpor. Žalovaný navrhol zamietnuť žalobu v celom rozsahu. Spolu s odporom podal žalovaný zároveň aj vzájomnú žalobu proti žalobkyni (žalovanej v konaní o vzájomnej žalobe) o vydanie zloženej zábezpeky slúžiacej na zabezpečenie nájomnej zmluvy, ktorá existuje medzi účastníkmi konania a domáha sa zaplata sumy 984 spolu so zákonnými úrokmi od 16. februára 2018 do zaplata.
- 7 Vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o odpore a o vzájomnej žalobe, podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

Hlavné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 8 Žalobkyňa zastáva názor, že zmluva o nájme, ktorú uzatvorila so žalovaným, sa má považovať za obchodnú transakciu v zmysle smernice a ustanovení poľského práva prijatých na účely jej prebratia, pretože ide o poskytovanie služieb za odplatu (t. j. o jednu z dvoch alternatív definície obchodnej transakcie podľa smernice a zákona, ktorým sa táto smernica preberá). Má preto právo si k neuspokojenej pohľadávke zo zmluvy o nájme pripočítať zákonné úroky podľa článku 7 ods. 1 a článku 11 ods. 2 bodu 1 zákona o oneskorených platbách

a požadovať náhradu nákladov na vymáhanie podľa článku 10 zákona o oneskorených platbách.

- 9 Žalovaný okrem iného uvádza, že sa s platbami viacerých faktúr, ktoré žalobkyňa uviedla v žalobe, nedostal do omeškania, ďalej že žalobkyňa zneužíva subjektívne právo, keď požaduje náhradu nákladov na vymáhanie v súvislosti s ostatnými faktúrami, hoci sa s platbou omeškal len o niekoľko dní a napokon, že sa zákon o oneskorených platbách, z ktorého žalobkyňa (žalovaná v konaní o vzájomnej žalobe) odvodila svoj pôvodný nárok na uspokojenie pohľadávky v celkovej výške 2 751,30 PLN, nemôže uplatniť na zmluvu o nájme, ktorá existuje medzi účastníkmi konania, pričom toto tvrdenie je z hmotnoprávneho hľadiska najzávažnejšou námietkou (ktorá ma odôvodňovať zamietnutie hlavnej žaloby v celom rozsahu a vyhovenie vzájomnej žalobe, taktiež v celom rozsahu). Žalovaný uvádza, že nájmnú zmluvu nemožno považovať za obchodnú transakciu v zmysle citovaného zákona, pretože na rozdiel od názoru žalobkyne nejde o zmluvu o poskytovaní služieb, ale o zmluvu o dočasnom užívaní veci, ktorá nepatrí do pôsobnosti smernice, ani zákona o oneskorených platbách.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu

- 10 Čo sa týka prvej prejudiciálnej otázky, „obchodné transakcie“ sú v smernici 2011/7 definované ako „transakcie medzi podnikmi...“, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“. Smernica však neobsahuje nijaké definície týchto jednotlivých pojmov. Tieto pojmy nie sú definované ani v zákone o oneskorených platbách.
- 11 Poľské občianske právo nepozná delenie zmluvných typov do dvoch skupín na zmluvy o dodávke tovarov a zmluvy o poskytnutí služieb. Poľské občianske právo delí zmluvné typy na tieto skupiny: zmluvy o prevode práv, zmluvy o používaní vecí, zmluvy o poskytovaní služieb, ako aj zmluvy o úprave úverových vzťahov. Názory v poľskej občianskoprávnej teórii sa preto rôznia, pokiaľ ide o vecnú pôsobnosť „obchodnej transakcie“.
- 12 Vo všeobecnosti sa vychádza z predpokladu, že pod dodávkou tovarov v zmysle článku 4 bodu 1 zákona o oneskorených platbách sa nemá chápať typická zmluva o dodávke upravená v článku 605 Občianskeho zákonníka, ktorý stanovuje, že dodávateľ je povinný vyrobiť určité veci len podľa druhu a dodať ich po častiach alebo formou opakovaných dodávok, kým odberateľ je povinný tieto veci prevziať a zaplatiť cenu, ale akákoľvek zmluva, ktorou sa prevádza vlastníctvo alebo právo nakladať s vecou ako vlastníkom (t. j. kúpne zmluvy, zmluvy o zámene a o dodávke, ako aj zmluvy o dodávke poľnohospodárskych výrobkov). Dôraz sa teda kladie na hospodárske hľadisko, a nie na terminologický súlad Občianskeho zákonníka a zákona o oneskorených platbách. Vzhľadom na tú okolnosť, že pojem tovar sa v Občianskom zákonníku nepoužíva výlučne pre veci, možno podľa uvedeného výkladu výrazu „dodávka tovarov“, v súlade s názorom časti právnej teórie, priradiť k tomuto pojmu také zmluvy, v prípade ktorých sa povinnosť poskytnúť

charakteristické plnenie vzťahuje jednak na veci a jednak na práva duševného vlastníctva. Do takto vymedzenej oblasti pôsobnosti zákona však naopak nepatria zmluvy o nájme, zmluvy o prenechaní do užívania a leasingové zmluvy. Prenechanie „tovarov“ do dočasného užívania sa totiž v hovorovom jazyku nepovažuje za dodávku.

- 13 Minimálny významový rozsah pojmu poskytovanie služieb nevzbudzuje nijaké pochybnosti, pretože tak ako už bolo uvedené vyššie, rozlišuje teória občianskeho práva medzi rôznymi typmi zmlúv o poskytovaní služieb, pričom za tieto zmluvy sa podľa zákona o oneskorených platbách považujú nie len tie z nich, ktoré predpokladajú konanie s potrebnou odbornou starostlivosťou (zmluvy o poskytovaní služieb v užšom zmysle, ako napr. mandátová zmluva), ale aj zmluvy zamerané na dosiahnutie výsledku (zmluvy o poskytovaní služieb v širšom zmysle, ako napr. zmluva o dielo). Ani najširší gramatický výklad spojenia „poskytovanie služieb“ však neodôvodňuje priradenie tohto zmluvného typu k zmluvám, ktorých charakteristické plnenie spočíva v prenechaní veci do dočasného užívania za odplatu (napr. zmluvy o nájme, o prenechaní do užívania alebo leasingové zmluvy).
- 14 Časť právnej teórie však poukazuje na terminologickú podobnosť medzi výrazmi „odplatná dodávka tovarov“ a „odplatné poskytnutie služieb“, ktoré požíva jednak zákon o oneskorených platbách a jednak ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (zákon z 11. marca 2004 o dani z tovarov a služieb, Dz. U., 2018, položka 2174, konsolidované znenie). Podľa zákona o dani z tovarov a služieb sa za tovar považujú veci a ich časti, ako aj energia v akejkolvek podobe (článok 2 bod 6), za dodanie tovarov sa považuje prevod práva nakladať s tovarmi ako vlastník (článok 7 ods. 1) a za poskytovanie služieb akékoľvek plnenie pre fyzickú osobu, právnickú osobu alebo organizačnú zložku bez právnej subjektivity, ktoré nie dodaním tovaru v zmysle článku 7 (článok 8 ods. 1). Za predpokladu, že sa pojmy použité v oboch zákonoch z významového hľadiska zhodujú, by zmluvu o nájme bolo možné považovať za zmluvu o poskytovaní služieb.
- 15 Hoci by na základe rozširujúceho výkladu zmlúv o odplatnej dodávke tovarov a zmlúv o odplatnom poskytovaní služieb, podobne ako v prípade zákona o dani z tovarov a služieb, bolo možné zaradiť do pôsobnosti zákona o oneskorených platbách väčšinu zmlúv uzatvorených medzi podnikateľmi, okrem iného aj zmluvy o nájme a o prenechaní do užívania, čo by zodpovedalo vôli normotvorcu vyjadrenej v odôvodnení 3 smernice 2011/7, nie je tento názor všeobecne akceptovaný. Predovšetkým sa poukazuje na to, že terminológia občianskeho práva, ktoré patrí do oblasti súkromného práva, sa podstatne líši od terminológie daňového práva, ako oblasti verejného práva. Akékoľvek stotožňovanie zhodných pojmov použitých v rámci dvoch odlišných právnych systémov by sa mohlo spájať s neželanými následkami, najmä pokiaľ ide o jednotné chápanie konkrétnych právnych inštitútov, a následne aj čo sa týka jednotného uplatňovania práva. Okrem toho sa zdôrazňuje aj autonómne postavenie daňového práva voči súkromnému právu a súvisiace autonómne postavenie terminológie daňových

právných predpisov. Rozdiely sú natoľko významné, že napr. právny úkon, ktorý sa podľa ustanovení občianskeho práva považuje pre nedostatok požadovanej formy za neplatný, sa v zmysle daňových právnych predpisov môže považovať za dodávku tovarov a odôvodňovať vznik daňovej povinnosti.

- 16 Kvalifikácia zmlúv, ktoré sa týkajú odplatného prenechania veci do dočasného užívania, ako obchodných transakcií v zmysle článku 4 bodu 1 zákona o oneskorených platbách (v prípade výkladu, ktorý zodpovedá vôli normotvorcu Únie), zjavne odporuje aj odôvodnenie 2 smernice 2011/7. V tomto odôvodnení sa poukazuje na to, že väčšinu tovaru a služieb v rámci vnútorného trhu dodávajú hospodárske subjekty iným hospodárskym subjektom a orgánom verejnej moci na základe odložených platieb, keď dodávateľ poskytne svojmu zákazníkovi čas na zaplatenie faktúry podľa dohody strán, podľa údajov na faktúre dodávateľa alebo podľa zákona. V prípade zmlúv o nájme a o prenechaní do užívania sa neposkytuje nijaký čas na zaplatenie faktúry za poskytnuté charakteristické plnenie, pretože charakteristické plnenie zahŕňa viacero povinností (jednorazovú povinnosť odovzdať prenajímanú alebo užívanú vec a najmä dlhodobú povinnosť strpieť používanie prenajatej alebo užívanej veci nájomcom, resp. užívateľom), kým zaplatenie peňažnej odplaty je opakujúcou sa povinnosťou (čo bude ešte predmetom posúdenia v ďalšej časti), ktorá sa musí splniť na začiatku („vopred“) alebo na konci („po skončení“) príslušného zúčtovacieho obdobia.
- 17 Aj odôvodnenie 11 smernice 2011/7 zrejme odporuje posúdeniu zmlúv o nájme ako obchodných transakcií. V tomto odôvodnení sa uvádza, že dodávka tovaru a poskytovanie služieb za odplatu, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, by takisto mali zahŕňať plánovanie a vykonávanie verejných prác a stavebno-inžinierskych prác. Normotvorca Únie teda uznal, že otázka, či sa má plánovanie a vykonávanie verejných prác a stavebno-inžinierskych prác považovať za dodanie tovarov alebo poskytnutie služieb, môže vyvolávať pochybnosti. Tieto plnenia majú omnoho viac spoločných znakov s poskytovaním služieb ako prenechanie veci do dočasného užívania. Možno sa preto domnievať, že ak by zmluvy o odplatnom prenechaní veci do dočasného užívania mali patriť do pôsobnosti smernice 2011/7, táto skutočnosť by sa s cieľom vylúčenia pochybností o výklade, zahrnula do znenia odôvodnení smernice.
- 18 Sąd Najwyższy (Najvyšší súd, Poľsko) sa doposiaľ uvedeným problémovým výkladom zaoberal len raz. Sąd Najwyższy (Najvyšší súd) v odôvodnení svojho rozsudku zo 6. augusta 2015, ktorý bol vyhlásený na základe článku 2 v minulosti platnej ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zákon o dobách splatnosti obchodných transakcií z 12. júna 2013, Dz. U. Nr 139, položka 1323), definujúceho obchodné transakcie podobne ako článok 4 bod 1 zákona o oneskorených platbách, uviedol, že „vychádzajúc z predpokladu, že zákonom sa má zabezpečiť rozsiahla ochrana veriteľa, zahŕňa pojem zmluvy o poskytovaní služieb aj také zmluvy, ktoré sa týkajú dočasného užívania vecí, ako napríklad zmluvy o nájme a o užívaní veci, a to aj vtedy ak ich nemožno považovať za zmluvy o poskytovaní služieb v užšom zmysle“.

- 19 Z gramatického a systematického výkladu pojmu „obchodná transakcia“ teda vyplýva, že tento pojem nezahŕňa zmluvy o nájme a o prenechaní do užívania, pretože predmetom týchto zmlúv nie je odplatná dodávka tovarov alebo poskytnutie služieb. Na druhej strane, funkčný výklad podporuje zahrnutie týchto zmlúv do pôsobnosti smernice 2011/7 a zákona o oneskorených platbách, pretože tieto zmluvy predstavujú veľkú časť profesionálneho právneho styku (hospodárskeho styku) a pre prenajímateľov často tvoria jadro ich hospodárskej činnosti a hlavný zdroj ich príjmov, a preto oneskorené platby nájomného negatívne ovplyvňujú ich platobnú schopnosť a sťažujú vedenie finančného účtovníctva ich podnikov. V odôvodnení 3 smernice 2011/7 sa poukazuje na potrebu zabrániť takýmto vplyvom.
- 20 Čo sa týka druhej prejudiciálnej otázky, článok 5 smernice 2001/7 bol do poľského práva takmer doslovne prebratý na základe článku 10 ods. 3 a článku 11 ods. 1 a 2 bodu 2 zákona o oneskorených platbách. Terminologické rozdiely existujú len v súvislosti s výrazom „dohoda o rozvrhu platieb“ použitým v smernici a „dohodou o poskytovaní peňažného plnenia v splátkach“ v poľskom zákone. Tieto terminologické rozdiely však neodôvodňujú predpoklad, že poľský normotvorca mal v úmysle upraviť pôsobnosť článku 11 ods. 1 zákona v širšom alebo užšom rozsahu v porovnaní s úpravou, ktorú prijal európsky normotvorca v článku 5 prvej vete smernice. V poľskej občianskoprávnej teórii sa plnenia ako predmet záväzkových vzťahov rozlišujú v prvom rade podľa toho, či ide o jednorazové, opakujúce sa alebo dlhodobé plnenie. Keďže tretí druh plnení, t. j. dlhodobé plnenia, nie je pre tento právny spor relevantný, je potrebné určiť kritérium pre rozdelenie plnení do dvoch skupín na jednorazové a opakujúce sa plnenia. Vo všeobecnosti sa vychádza z predpokladu, že v prípade jednorazových plnení sa pre určenie obsahu a rozsahu konania, ktoré sa od dlžníka vyžaduje, nemusí prihliadať na časový faktor. Poskytnutie jednorazového plnenia si samozrejme vyžaduje dlhšie alebo kratšie časové obdobie, ako v prípade každého ľudského konania, ale toto obdobie neovplyvňuje obsah alebo rozsah plnenia. Naopak, určenie obsahu a rozsahu opakujúcich sa plnení si vyžaduje zohľadnenie časového faktora. V tejto súvislosti totiž ide o úkony, ktoré sa pravidelne opakujú vo vopred stanovených časových odstupoch. Spravidla spočívajú v pravidelne sa opakujúcom plnení vo forme peňažných platieb alebo zastupiteľných vecí. Časový faktor nie je určujúci len pre obsah plnenia, ale aj pre jeho celkový rozsah, pretože čím dlhšie trvá tento typ záväzkového vzťahu, tým viac plnení by mal veriteľ od dlžníka prijať. Týmto znakom sa navzájom odlišujú opakujúce sa plnenia od jednorazových plnení, ktoré sú poskytované po častiach, t. j. od takých plnení, keď sa jednorazové plnenie poskytuje v splátkach. V takomto prípade je totiž rozsah plnenia určený vopred, pričom nie je potrebné prihliadať na časový faktor. Rozsah plnenia sa totiž nezmení, a to bez ohľadu na počet splátok a dĺžku obdobia, na ktoré sa toto plnenie rozdelí. Opakujúce sa plnenie nestráca svoju povahu opakujúceho sa plnenia a nestáva sa z neho jednorazové plnenie len preto, že záväzkový vzťah bol uzatvorený na určité obdobie. Nájomné, ktoré sa platí opakovane za jednotlivé po sebe nasledujúce zúčtovacie obdobia sa bez ohľadu na to, či bola zmluva o nájme uzatvorená na dobu určitú alebo neurčitú, považuje za opakujúce sa plnenie.

- 21 Z týchto dôvodov môže výklad článku 11 ods. 1 zákona o oneskorených platbách a článku 5 prvej vety smernice 2011/7 viesť k záveru, že tieto ustanovenia sa vzťahujú len na prípady, keď dodávateľ, resp. poskytovateľ služieb poskytol len jednorazové plnenie, ale účastníci konania sa dohodli (určili), že toto plnenie sa poskytne po častiach (v splátkach). Takýto výklad by však viedol k tomu, že veriteľ by nemal vôbec nárok na úroky z omeškania podľa článku 7 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 2 bodom 1 zákona o oneskorených platbách, ani nárok na zaplatenie protihodnoty vo výške 40 eur podľa článku 10 ods. 1 a 3 v spojení s článkom 11 ods. 2 bodom 2 zákona o oneskorených platbách (ktorými bol prebratý článok 3 ods. 1 a článok 6 ods. 1 v spojení s článkom 5 druhou vetou smernice), ak by sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením splátky nájmu za príslušné zúčtovacie obdobia. Ak by sa postupovalo podľa tohto výkladu uvedených ustanovení zákona o oneskorených platbách a smernice 2011/7, uplatnila by sa nevyhnutne domnienka, že vyššie uvedená smernica a poľský zákon sa nevzťahujú na zmluvy, ktorých charakteristické plnenie spočíva v dočasnom prenechaní veci do užívania za odplatu (napr. zmluvy o nájme a o prenechaní do užívania), t. j. že tieto zmluvy sa nepovažujú za obchodné transakcie v zmysle oboch uvedených právnych noriem.
- 22 Treba však poukázať na to, že výklad uvedený v predchádzajúcom odseku by mohol odporovať cieľom smernice 2011/7. Veriteľom by totiž odňal právo požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej smernicou a za podmienok upravených v tejto smernici, ako aj žiadať o náhradu nákladov na vymáhanie, ak bola zmluva, ktorá sa má nepochybne považovať za obchodnú transakciu, uzatvorená na určitú alebo neurčitú dobu (napr. zmluva o poskytovaní účtovných služieb, ktorá bola uzatvorená na neurčitú dobu, pričom odplata sa účtuje mesačne).